

12. neděle v mezidobí

VSTUPNÍ ANTIFONA Žl 28,8-9

Hospodin je silou svého lidu, záštitou spásy svému pomazanému. Zachraň svůj lid, Hospodine, a žehnej svému dědictví, pas je a nes je až navěky!

Uvedení do bohoslužby A

Shromáždili jsme se u stolu Božího slova. Přicházíme sem ze světa, který je plný strachu. Bojíme se zlých lidí kolem sebe, bojíme se nemocí v sobě, bojíme se nejisté budoucnosti před sebou. Boží slovo nás dnes chce proti všemu tomu obrnit. Hned na začátku bohoslužby se odvrátme od každé malověrnosti a malomyslnosti.

Nebo:

Poznat v Pánu Ježíši učitele života, spolehlivého vůdce, pastýře bezpochyby dobrého a věrného není pro mnohé snadné. Ale je to úžasný zisk. Kolika otázkám, nejistotám, oprávněným pochybnostem je člověk v denním životě vystaven! I hledání Ježíše mohou ovšem provázet pochybnosti, nejistoty a zmatky. Ale čím víc se k němu přibližujeme a čím déle žijeme v jeho blízkosti, tím mají pochybnosti a nejistoty menší šanci. Je proto velkou životní výhrou být neděli co neděli zván Ježíšem k blízkému setkání s ním.

Uvedení do bohoslužby B

Každý z nás už asi zažil pocit lidské bezmocnosti. Když těžce onemocněl, nebo když musel přihlížet trápení blízkého člověka. O lidské bezmoci a Boží moci jedná dnešní Boží slovo. Připravme se k slyšení vyznáním vlastní ubohosti a hříšnosti.

Nebo:

Podle apoštolské tradice se v neděli slaví velikonoční tajemství, které svůj původ odvozuje od Kristova zmrtvýchvstání. V neděli jsou věřící povinni se shromáždit, aby slyšeli Boží slovo a měli účast na eucharistii. Tak slaví památku utrpení, zmrtvýchvstání a slávy Pána Ježíše a vzdávají díky Bohu, proto je den Páně prvotní sváteční den, který je třeba předkládat zbožnosti věřících a vštěpovat do jejich vědomí tak, aby se stal dnem radosti a pracovního klidu. Den Páně je základ a jádro celého liturgického roku.

Uvedení do bohoslužby C

Někdy slyšíme výzvu, abychom, když vstupujeme do kostela, nechali všechno všední venku. Je to správné v tom smyslu, že máme obrátit pozornost k hlasu evangelia. Ale naopak je pro nás důležité, abychom právě zde v kostele celý svůj život srovnávali se zásadami evangelia, abychom zde dali svému životu správný směr. Poprosme Pána o odvahu ke stále novému začínání.

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Svatý Bože, dej, ať jsme naplněni úctou a láskou k tobě; vždyť ty nás stále miluješ, staráš se o nás jako Otec a nikdy nás nepřestáváš vést. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Být Božím prorokem není snadný úkol. Prorok a kněz musí často lidem říkat, co slyší neradi, co vůbec slyšet nechtějí. A tak se lidé snaží Boží hlas umlčet tím, že umlčí hlasatele. Jeremiáš psal o trampotách svého poslání.

Nebo:

Jeremiáš se cítí být sveden či podveden Hospodinem. Proklíná den, kdy se narodil. Zakoušel totiž neúspěch, opuštěnost, ba dokonce příkoří kvůli hlásání Božího slova. A uprostřed toho se vznáší jeho modlitba důvěry: ví, že Hospodin je po jeho boku jako ten silnější, který chrání ubožáka. Právě toto vědomí mu dává jistotu ve vyslyšení, proto může zpívat i hymnus chvály.

1. ČTENÍ Jer 20,10-13 *Vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů.*

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Jeremiáš řekl:

Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých:

„Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“

I ti, kteří se mnou žili v přátelství,

čhají na můj pád:

„Snad se dá svést a zmocníme se ho

a pomstíme se na něm!“

Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník;

proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou.

Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou;

bude to věčná hanba, nezapomene se na ni.

Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého,

který vidíš ledví i srdce,

kež užijím tvou pomstu nad nimi,

neboť tobě jsem svěřil svou při.

Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina,

že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 69,8-10.14+17.33-35 Odp.: 14c

Odp.: Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!

Pro tebe, Bože, jsem snášel potupu, - pohana pokryla mou tvář. - Svým bratrům stal jsem se cizincem, - synům své matky neznámým. - Neboť mě stravuje horlivost pro tvůj dům, - padají na mě urážky těch, kdo tě urážejí.

Odp.

Já se však, Hospodine, obracím modlitbou k tobě - v čas milosti, Bože! - Vyslyš mě ve své veliké lásce, - věrně mi pomoz! - Vyslyš mě, Hospodine, tvá láska je dobrotivá, - obrať se ke mně se svým nesmírným slitováním.

Odp.

Uvědomte si to, ubožáci, a radujte se; - pookřejte v srdci vy, kdo hledáte Boha! - Neboť Hospodin slyší chudáky, - nepohrdá svými vězni. - Nechť ho chválí nebe a země, - moře a vše, co se v nich hýbe.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Svatý Pavel nám ukazuje Pána Ježíše jako dárce spásy v protikladu Adama, který byl původcem neštěstí. Kdo se přidrží Ježíše, ten bude zachráněn.

Nebo:

Adam jako starý člověk, Kristus člověk nový. Adam přináší smrt, Kristus však život a milost. Tento dar života je dokonce neskonale účinnější než hřích a jeho následky, vždyť proviněním toho jediného, totiž Adama, mnozí propadli smrti; avšak tím spíše Boží milost zahrnula mnohé.

2. ČTENÍ Řím 5,12-15 S Božím darem není tomu tak, jak to bylo s proviněním.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři a sestry!

Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem - jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít.

Ale s Božím darem není tomu tak, jak to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka, Ježíše Krista.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 15,26b.27a

Aleluja. Duch pravdy vydá o mně svědectví, praví Pán; -
vy také vydávejte svědectví. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Pán Ježíš nás v evangeliu povzbuzuje, abychom se nebáli: Ani o osud Církve - ta bude žít a pekelné brány ji nepřemohou. Ani o osud náš osobně - i my budeme žít a přežijeme o celou věčnost to, co nás teď ohrožuje.

Nebo:

Téma utrpení a pronásledování kvůli Božímu slovu je centrální i v evangeliu, kde se třikrát opakuje „nebojte se“. Strach je totiž závažnou překážkou při hlásání evangelia a vydávání svědectví. Kristus však poskytuje lék na strach a nejistotu: Otec vše vidí a zasáhne v pravý čas.

EVANGELIUM Mt 10,26-33 *Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo.*

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům:

„Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, a nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střeš!

A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo - duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halír? A ani jeden z nich nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci.

Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

NEBOJTE SE !

Občas se ještě někde ozve tvrzení, že víra v Boha vznikla ze strachu. Člověk se prý bál neznáma a tak mu dal jméno, aby je mohl oslovit modlitbou, aby je mohl usmířit obětí a naklonit si tuto vymyšlenou bytost. Kdo takhle soudí, nic nepochopil z hlubin víry v Boha. Ze strachu roste úzkost a zoufalství, ale ne naděje či víra. Víra roste z opačných semen, než je strach, víra roste z důvěry. Uvěřím tomu, komu mohu důvěřovat. A komu můžeme na tomto našem

světě důvěřovat? Říká se, že dvacáté století bylo nejhorším stoletím lidstva. Jistě každé století zakusilo své hrůzy, ale jedno je jisté: V žádném století se vraždění, násilí a zlo nepáchalo tak systematicky a tak masově, v tak velkém stylu, jako ve století minulém.

Technika a psychologie daly do rukou jednotlivců obrovskou moc zbraní a propagandy, možnost snadného ovládnutí a manipulování lidových mas. Kdo čekal, že násilí skončí s první světovou válkou, zklamal se. Kdo čekal, že násilí skončí s druhou světovou válkou, zklamal se. Na šachovnici světa se změnila figurky, změnila se jména a zlo zůstalo. Kdo je tím vinen? Lidé si hned našli viníka a postavili ho na lavici obžalovaných: Ježíš Kristus je tím vším vinen. Jeho náboženství prý selhalo při řešení světových problémů. Aby nemuseli hledat vinu ve špatném myšlení, v lidských loutkách, které jsou nástroji zla, vlečou na soudnou stolicí Ježíše. Pro Ježíše není lavice obžalovaných nic nového. Přivedli ho na ni jeho současníci rozhodnutí udělat s ním krátký proces a sprovodit ho ze světa. I další století nezůstává pozadu s křikem: Kristus je vinen za všechnu bídu ve světě! Jeho náboženství je opiem lidstva! „Pryč s ním, na kříž s ním, hoden je smrti!“

Proč je Kristus stále tak fanaticky obviňován a odsuzován? Tolik zla na světě, to je člověku nepochopitelné a nevysvětlitelné. Tajemství existence zla - velké neznámé X - stačí jen trochu pootočit, a má podobu kříže. Kristův kříž je symbolem všeho zla, co lidstvo trpí. Celý Ježíšův život byl zápasem se zlem. Konec jeho života byl obklopen nenávisť. Byl to pekelný koncert zla, ve kterém hrál každý na svém nástroji: Barabáš, Pilát, Herodes, Annáš, Kaifáš, spolu ukřižovaný lotr, úředníci velekněze, vojsko, celý národ. A ten koncert stále trvá. Kristův kříž je věčné Dnes. Každá lidská bolest nese na sobě pečeť příslušnosti ke Kristovu kříži. Buď se trpící člověk přidá do koncertu rouhačů pod křížem a nebo připojí své trápení k Ježíšovu kříži. Na světě je příliš mnoho krásy a dobra, než abychom mohli pochybovat o dobrém Bohu a jeho lásce k lidem. Ale na světě je také příliš mnoho zla, než abychom mohli pochybovat o realitě lidského hříchu, o lidské vzpouře proti Bohu. Bez víry v Kristův vykupitelský kříž a jeho obětující se lásku lidstvo nikdy záhadu zla na světě nepochopí a nezvládne.

To je cesta k zvládnutí lidské bolesti a strachu: Postavit svou víru v Boha mezi sebe a strach. Schoulit se do Boží dlaně, uvěřit mu. Uvěřit Bohu, který nás každého stvořil jako jedinečný unikát mezi vším stvořením. Každá linie na tvé dlani je tak jedinečná, že se u žádného člověka mezi miliardami lidí neopakuje. Každá čárka na špičce tvého prstu je jedinečná, nikde se neopakuje. Ty celý na celém světě jsi jedinečný. Tak tě stvořil Bůh, tak si dal na tobě záležet. Lidé mohou převzít tvou práci, ale nahradit tě nemohou. Jsi nenahraditelný. Když tě Bůh takto stvořil, nenechá tě padnout. Ví o tobě, můžeš mu důvěřovat. Víra v Boha se podobá pochodni: Čím pevněji a výš ji třímáš, tím lépe zahání temnoty kolem tebe. S tímto obrazem svítící pochodně víry předstupme před Boha a vyznejme svou víru.

PROTI VŠEM NEBO KOMŮRKA SRDCE ?

Jak radikálně zní dnešní slova Pána Ježíše: Nebojte se lidí, vaši duši ublížit nemohou. Vyznejte mne před lidmi! Kdo mne zapře před lidmi, toho zapřu i já před nebeským Otcem! Opravdu, ostrá slova. Jak je srovnat s jinými Kristovými výroky, v nichž odkazuje náboženství do komůrky srdce a brojí proti farizejskému stavění vlastní zbožnosti na odiv veřejnosti: „Když se modlíš, vejdi do komůrky srdce a modli se k Otci v skrytosti!“ „Ať lidé nevidí, že se postíš!“ „Ať neví tvá levice, co dobrého činí tvá pravice!“ A najednou je tu příkaz: svou víru musíš ukázat veřejně před lidmi! Když to neděláš, nemáš žádné společenství s Bohem! Jak tomu máme rozumět? Jistě byste to dokázali vysvětlit sami, je to jednoduché. Náboženství má dvě stránky: vnější a vnitřní. Proto je tak výstižným symbolem našeho náboženství kříž: jedna linie svíslá od člověka k Bohu; druhá vodorovná od člověka k člověku.

Kristova slova o náboženském soukromí platí na vnitřní vztah člověka k Bohu, ten nesnáší publicitu. Kdo se svou zbožností se předvádí a producíruje na veřejnosti, bývá zpravidla fanatic nebo komediant. Ale náboženství má i veřejný charakter, vždyť Bůh je pánem celého světa, celého vesmíru a lidstva. Jeho zákony určují mezilidské vztahy. A to je veřejné vyznání víry v Boha, když jednáme s lidmi podle Božích zákonů lásky. Je důležité pro nás, křesťany, právě v dnešní době, abychom si toto dobře uvědomovali: Vyznávat své křesťanství před lidmi, to neznamená ohánět se pateticky zbožnými slovy a citáty z Bible. To neznamená stálý protest proti světu kolem sebe. To neznamená stále napadat nevěřící a lidi jiných názorů, než jsou ty naše. To neznamená hádat se o náboženství.

Vyznávat křesťanství před lidmi znamená žít a jednat podle Božího příkazu: Milovat bližní, být trpělivý s bloudícími, být milosrdný k hříšníkům a špatným lidem. Takové vyznání víry svět nejen neodmítá, ale touží po něm, hladoví po něm. Jen si otevřete noviny a pročtete si rubriku Seznámení. Dozvíte se tam, koho nebo co lidé hledají: Upřímnou ženu, citově založeného muže, charakterního člověka, partnera se smyslem pro rodinný život, kus porozumění, spřízněnou duši. Tohle hledají všichni, i ti, co hlásají, že duše není. Svět se neobejde bez dobrých duší, i když duši popírá; svět se neobejde bez lásky, přestože Boha, věčnou Lásku odmítá. A zde je úkol nás, křesťanů, tu je způsob, jak svědčit světu o našem křesťanství. Jít sloužit světu tím, po čem tak touží, tím, co tak potřebuje: lidským srdcem, ochotnou rukou, vlídným slovem či pokojným úsměvem. Myslím, že jste porozuměli, co od nás Pán Ježíš čeká, a věřím, že se chutě rozhodnete, naučit se žít a svědčit o své víře tímto krásným způsobem. Dobře si zapamatujme: Vlídňat tvář je vyznáním víry v Boha. Přiblížme se nyní k této Lásce a poprosme o křesťanskou svobodu od úzkosti a strachu ze zla: Náš Pán už zlo světa přemohl.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Boží Syn Ježíš Kristus je v našem světě stále jedněmi odmítán a druhými milován a následován. My tu stojíme v duchu před tebou, Bože, a prosíme tě:

Za nová povolání ke kněžství: povolej mladé muže, kteří by s Církví slavili svátostná tajemství.

Pohni mocnými světa, aby se zabývali Kristovým poselstvím o životě v pokoji a lásce.

Trpící nauč, aby trápení svého života uměli zavěsit na Kristův kříž.

Dej bázlivým, aby uměli stavět Boha mezi sebe a strach.

Dej nám všem, abychom uměli vysoko pozvednout pochodeň své víry, kdykoli na nás doléhá nejistota.

Těm, kteří jsou pronásledováni pro své přesvědčení, dej svou sílu a svou pomoc.

O to Tě, Bože, prosíme, skrze toho, který tě statečně vyznával před celým světem, skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Ani jeden tvor nepadne k zemi bez nebeského Otce. Celé stvoření je Bohu drahé. Proto se s vírou modleme za celý svět a volejme:

Smiluj se, Pane, nad svou Církví a dávej nám svatého Ducha, aby evangelium zasahovalo srdce dnešních lidí.

Smiluj se nad každou situací, v níž jsou lidé bezradní a zoufalí.

Smiluj se nad těmi, kdo šíří nenávisť, zraňují druhé a touží po pomstě a obměkči jejich srdce.

Smiluj se nad lidmi, jejichž blízcí se obrátili proti nim a stali se jejich nepřáteli.

Smiluj se nad všemi, kdo trpí hospodářskou nespravedlností nebo přírodními katastrofami a žijí v hladu a bídě.

Smiluj se nad těžce tělesně či duševně nemocnými a podle své vůle jim navrať zdraví.

Smiluj se nad těmi, kdo jsou ochromeni obavami a strachem a nedovedou si navzájem důvěřovat.

Smiluj se také nad námi a chraň naše kroky, abychom ve spleťkých životních okolnostech našli cestu k tobě.

Pane, děkujeme ti, že u tebe smíme hledat útočiště a pomoc pro sebe i pro všechny lidi. Tobě buď chvála na věky věků. - Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

Biblickým obrazem bezmocného trpícího člověka je Job, který ve své bídě volá k Bohu a Bůh mu odpovídá. Moře pro Izraelity znamenalo nespoutanou a mnohdy nepřátelskou sílu. Slova o vymezení hranic moři Hospodinem jsou poučením o jeho svrchované moci.

Nebo:

Těžce zkoušený Job přestává důvěřovat v Boží péči a moc. Na jeho stížnosti přichází jako odpověď Boží zjevení doprovázené slovem. Bůh připomíná Jobovi, že je jen člověkem s omezenými zkušenostmi, znalostmi a schopnostmi, nebyl při stvoření světa. Liturgický text má tedy posloužit k dokreslení Boží svrchovanosti, kterou pak potvrzuje i evangelium.

1. ČTENÍ Job 38,1.8-11 *Zde se má tříštit bujnost tvých vln.*

Čtení z knihy Job.

Hospodin odpověděl Jobovi z hlubin bouře a řekl:

„Kdo zahradil moře branami,
když vytrysklo, vyšlo z lůna,
když jsem je oblékl mraky jak šatem,
temnotou přikryl jak plénkami,
když jsem pro ně vylámal hranice
a položil závoru s bránou?
Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dále,
zde se má tříštit bujnost tvých vln.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 107,23-24.25-26.28-29.30-31 Odp.: 1

Odp.: Oslavujte Hospodina, neboť jeho milosrdenství trvá navěky.

Nebo: Aleluja.

Pustili se po lodích na moře, - sháněli obchody po širých vodách. - Viděli Hospodinova díla - a na širém moři jeho divy.

Odp.

Rozkázal a vyvolal bouřlivý vítr, - který do výše vzdouval vlny. - Stoupali až k nebi, sestupovali do propastí, - jejich duše se třásla v nebezpečí.

Odp.

Tu volali ve své tísně k Hospodinu - a on je z jejich úzkostí vysvobodil. - Uklidnil bouři v tichý vánek - a utišily se mořské vlny.

Odp.

Radovali se, že se uklidnily, - a dovedl je do vytouženého přístavu. - Ať chválí Hospodina za jeho milosrdenství, - za jeho divy k dobru lidí.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Také slova svatého apoštola Pavla jsou nám posilou v pocitu bezmoci: Nejsme už sami, patříme Kristu, máme už nový život pro celou věčnost, novost života toho, kdo byl znovuzrozen v Kristu. Křesťan je novým stvořením a patří Kristu. Lidská měřítka jsou pro vystižení této skutečnosti nedostatečná.

Nebo:

Svatý apoštol Pavel se musel opakovaně potýkat s lidmi, kteří podemílali jeho autoritu. Připomíná proto Korint'ánům, že na prvním místě je třeba se dívat na spolubratry a spolusestry jako na znovuzrozené Boží děti, nové stvoření v Kristu, i když na první pohled lidským očím není nic patrné, a nové stvoření, nový životní styl: nasadit se ne pro sebe, ale pro Krista.

2. ČTENÍ 2 Kor 5,14-17 *Nové nastoupilo.*

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři a sestry!

Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden zemřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých.

Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek, teď už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Lk 7,16

Aleluja. Veliký prorok povstal mezi námi, -
Bůh navštívil svůj lid. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Pán Ježíš nejen podobenství vypravoval, on je také činil. To co nazýváme zázraky, jsou znamení, která se netýkají jen historické události, ale jsou i znamení pro náš život.

Nebo:

Po řeči v podobenstvích svatý evangelista Marek předkládá čtyři zázraky, které budí zdání, že se jedná o kázání s názvem: Kdo je Ježíš. První zázrak

ukazuje Krista jako vládce nad vodami. Mořské vody, jakožto nespoutaný živel člověku nebezpečný, byly považovány za sídlo démonických sil. Vládnout nad mořem tedy znamenalo ovládat i síly zla.

EVANGELIUM Mk 4,35-41 *Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře.*

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jednoho dne večer vybídl Ježíš své učedníky: „Přeplavme se na druhý břeh!“ Rozpustili tedy zástup a vzali Ježíše s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním.

Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Buď zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho.

Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

Slyšeli jsme slovo Boží.

PANE, JE TI JEDNO, ŽE HYNEME ?

My, vnitrozemští suchozemci, si těžko můžeme představit, co je to bouře na moři. A ti, kterým se snad poštěstilo zúčastnit se zájezdu do Svaté země, mohli okouzleně shlížet na zrcadlově klidnou hladinu Genezaretského jezera. Těžko si představit, jak by na tak krásném a klidném jezeře mohla vzniknout taková bouře, která by vyděsila i otrlé námořníky, jako byli apoštolové. Arabové toto jezero nazývají „Boží oko“. Co je zde příčinou tak náhlých bouří? Zvláštností tohoto jezera je, že jeho hladina leží 200 metrů pod hladinou moře, má tedy patrně tropické počasí. Ale nad ním se tyčí pohoří Libanon, jehož několika tisícimetrové vrcholy svítí věčným ledem. Tento klimatický rozdíl působí, že když ledová vichřice z Libanonu dosáhne náhle na hladinu jezera, udělá z něj na chvíli rozběsněný kotel. Taková bouře náhle přichází a náhle zase odchází. Hned je zas klid po bouři, který je klidem před další bouří.

Není tohle obrazem našeho života? I náš život probíhá mezi chvílemi klidu a náporů bouří. Mezi chvilkami štěstí a dramaty neštěstí. Mezi pocitem jistoty a ohroženosti. I naše povaha se podobá hladině toho jezera. Jsme klidní, dobráci od kosti, a najednou se v nás objeví propasti, kterých se naši bližní zděsí. Co si nás rozvzteká, že z nás je lidem kolem nanic. Co je v takových chvílích vnějších i vnitřních bouří důležité? Abychom dělali to, co dělají děti, když se vyděsí. Volají: Tatí, mami. Abychom dělali, co učedníci v evangeliu při bouři na lodi: volali Ježíše. Naše doba, jak se zdá, je časem přečastých bouří. Je to doba

úzkosti, jak to kdosi nazval. Boží slovo nám dnes připomíná, že Ježíš je stále ještě s námi na lodičce našeho života.

Dokážeme se nedat ochromit malověrností a strachem? Dokážeme předat i lidem kolem sebe svou pevnou důvěru, že Pán je s námi v člunu našeho života? Není to nic snadného, uchovat si takovou pevnou, živou víru. I nám, kteří se považujeme za věřící, se často zdá, že Pán Ježíš spí. Že Bůh nás neslyší, zda vůbec je tam kdesi nad námi, kdesi v nekonečnu. Jestliže si nedokážeme říkat s papežem Janem XXIII.: „Kdo pevně věří, ten se netřese,“ snažme se ve chvílích nejistoty aspoň volat s evangelistou Markem: „Pane, já chci věřit, pomoz mé malověrnosti.“ Ať uvěřím, že i kdybych padl, padnu jen do rukou mého Spasitele.

ČLOVĚK JOB PŘED BOŽÍ NESMÍRNOSTÍ

Dnes by se nám nad Božím slovem dobře rozjímal o mocném Tvůrci nebe i země. O původci přírodních zákonů v jejich dokonalosti a moudrosti. O obrovských energiích dřímajících v každém zrnku hmoty, v každé kapičce vody. Ale já bych chtěl vaši pozornost obrátit na knihu, ze které pochází dnešní první čtení, na knihu Job. Mezi všemi knihami Starého zákona má kniha Job zvláštní místo. Uvádí totiž v pochybnost dosavadní jednoduché představy Izraelitů o Boží spravedlnosti. Dosud to měli jednoduché: Kdo zachovává Boží přikázání, tomu se vede dobře, tomu se daří. Má úspěchy a bohatne, ať je to jednotlivec nebo celý izraelský národ. Kdo Boží přikázání nezachovává, toho Bůh trestá. Pravidlo znělo: Bůh dobré odměňuje a zlé trestá.

Teď tu mluví Job. Všechny náboženské příkazy zachovával od mládí, a to svědomitě, a přece upadl do neštěstí: všechno ztratil, děti i majetek, zdraví i vážnost, lásku své ženy i důvěru přátel. „Čím jsem si to zasloužil?“ ptá se Job. „Musel jsi hřešit, tajně a moc, když tě Pán Bůh tak trestá,“ říkají přátelé. A zastávají se Boha proti Jobovým výčitkám, v duchu školních věroučných pouček. Nakonec v knize odpovídá sám Bůh: Odmítá své zastánce, Jobovy přátele, a dává za pravdu žalobci Jobovi. Dává mu za pravdu co do oprávněnosti jeho nářku, ale zároveň mu i ukazuje, že u Boha je vše jinak, než si to člověk představuje: „Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Dosáhl jsi na dno mořských hlubin? Pochopil jsi brány smrti? Porozuměl jsi vanutí větru, dešti a sněhu? Víš, proč jsem stvořil nosorožce a pštrosa, slavíka a slona, krokodýla a holubici?“

Job si pomalu uvědomuje: „Vím, že můžeš všechno.“ Ale Job, a s ním i my, máme pochopit víc než všemoc Boha Stvořitele. Máme pochopit, jak je to úžasné a krásné, že tato vesmírná tvůrčí Síla není neúprosná, chladná energie, lhostejný osud, ale Bůh živý, který ví o malém člověku Jobovi na tváři země, naslouchá jeho volání, slyší je a reaguje na ně. Bůh nenechává člověka napospas strašné samoty a bezmoci tváří v tvář nekonečným silám vesmíru: Když člověk volá, Bůh slyší a odpovídá. To je velké poučení z knihy Job. Druhé velké poučení je v tom, jak Bůh odpovídá. Není to automatický postih za každý

nezdar, není to sražení premií za každou chybu. Není to ani svévolné rozdávání odměn podle dobrozdání Mocného, jak to člověk často zažije u svých nadřízených a vládců. Je to nabídnutá ruka k pomoci každému, a to vždy lepším způsobem, než si my prosebníci vůbec dovedeme představit. Na tuto Boží pomoc se člověk může spolehnout a má se spolehnout.

Bůh nenechává člověka na pospas strašné samotě a bezmoci tváří v tvář přírodním živlům, tváří v tvář mocným a zlým lidem. Bůh člověka slyší, Bůh člověku odpovídá, Bůh člověku pomáhá. Jak pomáhá? Drama Jobova života je nám srozumitelné, až když nářky Jobovy slyšíme z kříže, z úst trpícího Pána Ježíše: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ To je Otcova odpověď i na naše otázky, proč na nás Bůh dopouští nemoc, smrt a trápení: „Ani vlastního Syna Bůh neušetřil.“ Poslal ho, aby prožil s lidmi jejich trápení až po prožitek smrti. Pán Ježíš prožívá náš častý pocit hluchého nebe, které zdánlivě neodpovídá na naše modlitby. Nebeský Otec dopustil, že nevinný Job trpěl. Dopustil, že nevinný Ježíš byl falešně obžalován, nevinný nespravedlivě odsouzen, nevinný jako zločinec popraven.

„Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Není to výkřik zoufalství či beznaděje? Není! Je to modlitba. Bože můj, volá Ježíš. Ví, že má svého Otce. Je to výkřik Syna v nejvyšší nouzi: Cítím se opuštěný, ale přesto vím, že ty jsi, že jsi můj Bůh. Jak Bůh pomáhá v utrpení svému Synovi? Neuchrání ho od utrpení, neuchrání ho od smrti. Ježíš chtěl lidské trápení poznat, chtěl zažít lidskou smrt. Přijal kříž a tak vstoupil do Otcovy slávy. To je odpověď všem trpícím Jobům světa. To je odpověď po smyslu trápení, které na nás leckdy doléhá. Bůh tě, človče, slyší, když k němu ve své nouzi voláš. Bůh ti na tvé volání odpovídá. Bůh ti pomáhá lepším způsobem, než si můžeš představit. A tak je i kniha o trpícím Jobovi radostnou zvěstí pro všechny trpící: Bůh je s námi. Boží Syn vzal naše břemena na sebe. Duch svatý nás vede do Otcovy slávy.

DESET VELKÝCH SVOBOD ČLOVĚKA

Bůh se nám dnes představuje ve starozákonním čtení jako Pán a zákonodárce přírody. Vykazuje pevné hranice moři, až kam smí jít, ne dál. A stejně suverénně jako přírodě, určuje zákon a meze člověku. V páté knize Mojžíšově čteme: „Mojžíš svolal celý Izrael a řekl jim: Slyš, Izraeli, nařízení a práva, která vám dnes ohlašuji. Učte se jim a bedlivě je dodržujte. Hospodin, náš Bůh, s námi uzavřel na Chorebu smlouvu. Tuto smlouvu neuzavřel Hospodin jen s našimi otci, ale i s námi se všemi.“ A teď si poslechněte jiný citát, zda i toto je řeč Bible: „Svět je zkažená a špatná půda, na které jen zřídka vyroste květina dobrého člověka. A i ten je v jádru nenapravitelně zkažený. Usilovat o zlepšení světa, o výchovu člověka, to je marná námaha.“ Snadno jste poznali, že tohle není citát z Bible, ale výrok mrzutého člověka. V řeči Bible je svět půda dobrá, ale občas na ní vyroste i býlí. Člověk není v jádru nenapravitelně

zkažený, člověk jen občas zabloudí. Evangelia se nevyčerpávají kritizováním zlořádů, ale vedou nás k rozvíjení dobra v nás i kolem nás.

Už v nejstarších knihách Bible je zapsáno desatero základních pravidel dobrého člověčenství. Ale v naší době upadla tato pravidla do nemilosti. Nevěřící je považovali za nemoderní a zastaralá, věřící se jimi cítili znevýhodnění: my věřící pořád něco nesmíme. A tak jsme v naší generaci zažili zase jeden pokus o život bez Desatera. Tak zažili, že se začíná znovu hledat, podle čeho by se život měl orientovat, aby se dal žít. Když člověk okusil život bez Boha, začíná se znovu zajímat, jaká že je ta Boží vůle, o které se mluví v Otčenáši, když se říká: Bud' vůle tvá. V Bibli se vypravuje, že když tato vůle žít byla poprvé sepsána na kamenných deskách, Mojžíš ty desky ve hněvu rozbil. Ale Hospodin je zase obnovil. A tahle událost se v dějinách lidstva stále znovu opakuje. Člověk se znovu a znovu pokouší Boží desatero rozbít a Hospodin je znovu a znovu vrývá do lidských srdcí v podobě svědomí, do listin v podobě Chart lidských práv.

Člověk se Desateru vzpouzí: Proto, že kterýsi prastarý patriarcha to tak vryl do kamenné desky, já mám každou neděli vstávat a běhat do kostela? Mám vydržet se ženou a neutéci od rodiny, i když mi tam jdou všichni na nervy? Mám říci pravdu, i když by mi lež pomohla vykličkovat a svalit vinu na jiného? A to vše mám dělat jen kvůli nějakému starému Židovi, který to desatero sepsal? „Kdepak, bratři a sestry,“ slyší vzpurník znovu a znovu odpověď Církve, „ne kvůli nějakému starému Židovi. To kvůli svému Stvořiteli, který to tak ustanovil, to kvůli sobě samému musíš Desatero respektovat, abys mohl prožít svůj život lidsky a svobodně.“ Tohle Boží Desatero není svěrací kazajka omezení a zákazů, to je deset ukazatelů k životu ve svobodě, v pravém člověčenství. K čemu jsou takové ukazatele potřebné? Jistě jste si všimli, že tělesně je člověk v mnohém méně dokonalý než zvířata: Pták může létat, člověk jen chodí. Ryba může plavat ve vodě, člověk jen na vodě. Srnka má lepší sluch než člověk. Orel má lepší zrak. Opice je pohyblivější. Zvíře přichází na svět vybaveno řadou schopností, ale člověk se všemu musí pracně učit.

Zvíře však nemá možnost volit svou životní cestu, je pudově naprogramované. Člověk má svobodu volby, ale ta svoboda člověka není snadná. Proto mu dal Stvořitel na pomoc ukazatele cesty, směrovky, které vedou ke svobodě: dal člověku Desatero Božích přikázání. Toto Desatero Božích přikázání se v Bibli zachovalo v dvojí podobě, ale není mezi nimi podstatný rozdíl. Obojí je zřejmě už rozšířené znění původních stručných příkazů. Rozdělení biblického textu do deseti přikázání má v naší křesťanské tradici několik podob. My se držíme rozdělení podle svatého Augustina ze 4. století. Dělí se na dvě desky. První deska obsahuje tři přikázání o vztahu člověka k Bohu. Druhá mluví o vztahu k lidem. Ale obě desky jsou vždy pospolu: Bůh chce naši úctu, ale ne pro sebe. Když předstupujeme před něj, obrací náš zrak na bližní. A naopak připomíná, že když jednáme s bližním, máme co dělat i s ním, s Bohem.

My si tu pokusíme naznačit smysl Desatera v dnešní řeči, jako DESET VELKÝCH SVOBOD ČLOVĚKA: „Já jsem Pán, tvůj Bůh. Ty, člověče, patříš ke mně. Když se mne budeš držet, bude tvůj život vypadat takto: Nebudeš mít jiné bohy. Nebudeš si mne zpodobňovat. Já ti budu pomáhat, abys mohl žít bez bázně a ve svobodě. Budeš mít v úctě mé jméno. Nemusíš mne nutit, abych ti pomohl. Já jsem Jahve, Bůh s tebou. Budeš zachovávat den odpočinku. Nemusíš se štvát stálou honbou za prací, za zábavou. Máš právo žít zdravě a klidně. Budeš ctít otce a matku. Dáš-li se vést mou otcovskou láskou ve své rodině, budeš mít bezpečí domova. Nebudeš zabíjet. Nemusíš jednat s druhými jako s konkurenty, které je nutno předstihnout, vyřídít.

Já chci být tvým ochráncem, můžeš žít beze strachu a v míru. Nebudeš cizoložit. Nemáš zapotřebí, aby ses karikaturami pokoutní lásky připravil o schopnost lásky krásné a věrné. Já chci být dárce tvého štěstí v lásce opravdové. Nebudeš krást. Nemusíš se pachtit za nečestným obohacováním. Co bys získal na majetku, ztratil bys na klidné mysli. Poznáš, že větší radost je dávat než brát. Nebudeš lhát. Nemusíš se zaplétat do lží, to dělá život nejistým. Já jsem Pravda a ty budeš také důvěryhodný. Nebudeš žádostivě dychtit po ženě svého bližního. Nenarušíš manželství druhých, nebudeš bořit domovy dětem. Já jsem svazek muže a ženy ustanovil jako posvátný. Když to budeš respektovat, ušetříš mnohé trápení sobě i jiným. Nebudeš závistivý ani chamtivý. Nemusíš se užírat závistí druhým. Já ti dávám dobré dary. Uč se přát je i ostatním a naučíš se žít pokojně.“

Vidíte, že Desatero je jen rámcovým zákonem, jeho přikázání nejdou do všech detailů. Vždy musíme znovu zkoumat, jak platí v určité situaci. Nebylo by tedy lepší, kdyby se vymezilo přesně a konkrétně, až kam se v každé situaci smí a co se už nesmí? Touto cestou se dal občanský zákoník a vznikla tak nepřehledná spousta zákonů, výměrů a nařízení, ve kterých se vyzná jen advokát odborník. My zůstáváme při jednodušší cestě: Přijmi za řídicí princip svého života Desatero Božích přikázání a lásku dvou hlavních přikázání. To ti pomůže uchovat citlivé svědomí, to ti pomůže zorientovat se v každé situaci, jak a co je správné. Této orientaci svědomí podle Desatera bychom měli věnovat soustavnou pozornost.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Bouře, která ohrožovala apoštoly ve vyprávění evangelia, je obrazem bouří, které ohrožují náš život i celý náš svět. V tísní doby volejme k Bohu s důvěrou:

Dej, aby stále noví mladí křesťané odpovídali na tvé volání ke kněžskému a řeholnímu životu.

Bože, dej nám, svému lidu, důvěru v tvou všemohoucí Prozřetelnost.

Probud' svou Církev z ospalosti a dej nám chápat znamení doby.
Žehnej upřímným snahám o pokoj ve světě.
Chraň úrodu našich polí a žehnej naší práci.
Překaz nástrahy, které chtějí mařit víru v srdcích naší mládeže.
Zachovej nám důvěru, že máš moc, abys zlé záměry obrátil v dobré.
Lidé osamělí ať potkají dobrého člověka.
Lidé, kterým se daří dobře, ať neonemocní tvrdostí srdce.

Bože, slyš a vyslyš naše prosby, které ti předkládáme skrze Ježíše Krista, našeho Pána. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

V dnešním čtení ze Starého zákona píše prorok o smrti krále Joziáše, který obětoval svůj život za svobodu národa. Církev přenáší ta slova na krále novozákonního Ježíše, který obětoval svůj život za svobodu celého lidstva.

1. ČTENÍ Zach 12,10-11 *Budou hledět na toho, kterého probodli.*

Čtení z knihy proroka Zachariáše.

Toto praví Hospodin:

„Na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vylijí ducha milosti a prosby o slitování, budou hledět na mne. Budou naříkat nad tím, kterého probodli, budou, jako se naříká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nářek, jako se naříká v Hadad-Rimmonu na megidské pláni.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 63,2.3-4.5-6.8-9 Odp.: 2b

Odp.: Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!

Bože, ty jsi můj Bůh, - snažně tě hledám, - má duše po tobě žízní, prahne po tobě mé tělo - jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země.

Odp.

Tak toužím tě spatřit ve svatyni, - abych viděl tvou moc a slávu. - Vždyť tvá milost je lepší než život, - mé rty tě budou chválit.

Odp.

Tak tě budu velebit ve svém životě, - v tvém jménu povznesu své dlaně k modlitbě. - Má duše se bude sytit jak tukem a morkem, - plesajícími rty zajásají ústa.

Odp.

Neboť stal ses mým pomocníkem - a ve stínu tvých křídel jásám. - Má duše
lne k tobě, - tvá pravice mě podpírá.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Starozákonní židovská představa spásy skrze příslušnost k určitému národu a zachovávání rituální čistoty, to je nám už dnes cizí. Naše cesta ke spáse je jiná: víra v Ježíše Krista a tuto víru je třeba projevovat ve svém chování a jednání, prostě následovat Krista.

2. ČTENÍ Gal 3,26-29 *Vy všichni, pokřtění v Krista, oblékli jste se v Krista.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Bratři a sestry!

Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtění v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši.

A když patříte Kristu, jste tedy Abrahámovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Jan 7,16

Aleluja. Moje ovce slyší můj hlas, praví Pán, -
já je znám a ony jdou zas mnou. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Pán Ježíš nám zanechal nejen své učení, evangelium, ale i dokonalý vzor správného lidského života. Tento vzor máme následovat, máme žít jako Kristovi učedníci, jako křesťané.

EVANGELIUM Lk 9,18-24 *Ty jsi Boží Mesiáš. Syn člověka bude muset mnoho trpět.*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“

Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“

Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“

Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“

On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neříkali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen.

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

NÁSLEDOVÁNÍ UKŘIŽOVANÉHO

Ústřední motiv všech tří dnešních perikop je zřejmý: máme následovat ukřižovaného Pána Ježíše, který říká: „Kdo chceš jít za mnou, vezmi svůj každodenní kříž a následuj mne.“ Patří to ke křesťanství jako cesta k cíli. Taková výzva je schopna zmrazit hned na začátku dobrou vůli všech posluchačů, kdopak by stál o trápení. Proto je dobře hned zkraje upozornit: Nechceme si tu trápení na sebe vymýšlet. Chceme hledat, jak zvládnout ta, která nese s sebou život sám. V prvním čtení, v Zachariášově „probodeném“ vidí novozákonní lid výkupnou Boží lásku ztělesněnou v probodeném srdci Ježíšově, aby se naplnilo Písmo. Zatímco Apokalypsa vidí spasitelné Boží jednání ještě často ve starozákonních lidových představách, například Bůh nechá vylít misky svého hněvu na neposlušné podobně jako egyptské rány; Bůh jako mstitel své svatosti, Zachariáš tu vidí kupodivu jinak: Bůh neuplatňuje převahu své síly, aby trestal, ale nechává ve svém Synu probodnout sebe, přemáhá zlo a nenávisť láskou. Máme si tu uvědomit, že ani my nemáme čekat, až sám Bůh „vylije ducha milosti a slitování na obyvatele,“ ale máme následovat Ježíše, tj. začít tak jednat, jako on.

Ve druhém čtení starozákonní představa spásy skrze příslušnost k určitému národu, obřízku a zachování rituální čistoty je nám cizí. Není to naše cesta. Naše cesta ke spáse je: uvěřit v Ježíše, vyjádřit svou víru křtem, projevovat ji vztahem k lidem v rovnosti, bratrství a svornosti v následování Krista. V evangeliu jsou spojena tři témata: Petrovo vyznání, ohlášení výkupného utrpení a důsledky pro následování Ježíše. Kdo je Ježíš, o tom se mínění lidí rozchází dodnes. Byl idealista, humanista, snílek, revolucionář? A jako byla představa ukřižovaného Mesiáše nepřijatelná pro oficiální židovstvo, tak i novozákonní Církev stále zápasí s pokušením cítit se už jako Církev panující a vítězná. Jenže Ježíšova cesta k triumfu Zmrtvýchvstání vede přes smrt. Ve všech synoptických evangeliích je to po třikrát ohlašováno, že Ježíš neumře proto, že ztroskotal, z bezmoci, ale že přijal úděl smrti v sebeobětování za jiné, že je to jeho největší kázání a výkřik jeho lásky a víry: kdo se v důvěře v Otce všeho vzdá pro jiné, ten v Bohu všechno získává.

Platí to pro všechny, že cesta k životu ve slávě vede přes trápení a smrt. Ale je tu třeba zřetelně povědět, že se tu nemíní žádné masochistické sebetřýznění. Že je třeba odmítat jako nekřesťanskou onu zuby skřípající zbožnost vyjadřovanou heslem: „Všechno má před Bohem jen natolik cenu, nakolik je to příležitostí k utrpení a k obětem.“ Takové odmítání radosti ze života by plodilo leda zaryté, nevlídné rigoristy, jimž láska už není středem života. Sebezápor a umrtvování je tu pak samoučelné a tím nesmyslné a bezcenné. Také v dnešní perikopě se vůbec nejedná o výzvu k mučednictví. Svatý Lukáš tu zdůrazňuje: „svůj kříž nes každého dne.“ Nemá tedy na mysli mučednické sebezničení, ale nesení každodenních trampot, které život přináší, a způsob, jak je po vzoru Ježíšově přijímáme a zvládáme. Cílem tu není smrt, ale život, nový život: být tu v lásce pro druhé. Každá naše mše, každá eucharistická slavnost je památkou tohoto výkupného utrpení, smrti a Zmrtvýchvstání Páně. Je školou společenství v lásce. Je školou sebezáporu, jak nést kříž svých každodenních trampot ve spojení s Kristovým výkupným křížem. Do této školy života se přihlasme svým krédem.

PÁN JEŽÍŠ ZKOUŠÍ APOŠTOLY I NÁS

Blíží se konec školního roku. Čas zkoušek vrcholí. Kdekdo se vás školní chaso, na setkání ptá: „Tak co, jaké bude vysvědčení?“ Všimli jste si, že v dnešním evangeliu Pán Ježíš také apoštoly zkoušel? Už jim toho řekl dost o nebeském Otci, o sobě, už dost dlouho učil lidi. Teď je tedy zkouší, jak to vše pochopili, co si zapamatovali. První otázka zní: „Za koho mne lidé považují?“ Odpovídá Petr a říká, že lidé jsou v názorech nejednotní, nevědí si ještě rady. A Pán Ježíš dává druhou otázku přímo na tělo: „A za koho mne máte vy?“ Petr to neměl lehké, aby trefil správnou odpověď. Tenkrát ještě nebyly učebnice náboženství, aby tam mohl nakouknout a přečíst si to. Ale Petr odpověděl dobře sám, na jedničku: „Ty jsi Kristus, syn živého Boha!“ Vy jste se, děti, letos ve vyučování náboženství také ledacos nového o Pánu Ježíši naučili. A jestliže jste se ho naučili mít i rádi, bude to u Pána jednička s hvězdičkou.

A jak my, velké Boží děti? Jakou odpověď dáváme na otázku, kým je nám Kristus, my, svým každodenním životem? Odpověď většiny z nás by asi zněla: „Ale ano, jde to. V Pána Ježíše věřím, mám ho rád a podle naší víry se snažím žít, no teda až na nějaké ty maličkosti, co se sem tam vyskytnou.“ Ba právě, tyhle maličkosti. Kdyby si lidé, dejme tomu manželé, dali čas a po každé hádce se zeptali, proč se vlastně pohádali, ve většině případů by zjistili, že to vzniklo kvůli nějaké maličkosti. Tatínek nenašel ve svém nářadí právě ten šroubovák, který teď potřebuje a bouří na celý dům: „Kdo ho zas měl, kde jste ho kdo nechali ležet!“ Maminka se ho snaží uklidnit: „Ty se rozčiluješ kvůli maličkostem. Děláš hned z komára velblouda. Až děti vyrostou, budou pořádnější!“ Ano, málokdy se hádáme kvůli velkým věcem, většinou jde o maličkosti. Jenže my si tohle málokdy uvědomíme.

Potkal kněz svého farníka: „Jak se ti daří?“ „No, je to tak mezi chvalitebnou a dobrou. Pořád tolik práce!“ „A co děláš?“ „Vlastně nic velikého. Když si to při večerní modlitbě rovnám v hlavě, co jsem celý den dělal, vidím to: Byly to od rána do večera samé maličkosti. A co vyvolává mé věčné hádky s manželkou, to jsou také vlastně maličkosti. V kterémsi Bernanosově románu je rozhovor mladé dívky, uchazečky o vstup do kláštera, s představenou. Když dívka vypověděla svou touhu, ve službě Kristu přemáhat hory, přinášet ty největší oběti, povzdychla si představená: „Ano, my dokážeme nadšeně vystoupit na nejvyšší hory, ale pak slezeme dolů a zakopneme o kamínek. To nejobtížnější v životě není dělat velké činy, to nejobtížnější je zvládnout kupu denních maličkostí.“

My si většinou neuvědomujeme tuhle záludnost každodenních maličkostí. Rádi žertem říkáme: „V maličkostech, v těch já jsem velkorysý!“ Kéž bychom byli velkorysí v maličkostech. To bychom je pak uměli brát jako svou bohoslužbu všedního dne. Jenže lehčí je plánovat velké činy, vznášet se ve vznešených citech, než denně znovu se šmudlat s každodenním drobným uklízením, vařením, pipláním, dělat sice tisíc maličkostí, které ale přesto musí být udělány. Až jednou přijde konec školního roku celého našeho života, většina jedniček s hvězdičkou bude asi právě za trpělivé konání tisíce drobných prací denně, za trpělivé snášení tisíce drobných nepříjemností každodenně. Poprosme, abychom to tak po celý život dokázali. Přihlasme se s Petrem k Pánu Ježíši, Synu živého Boha.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Slyšeli jsme Boží slovo a odpověděli jsme na ně svým vyznáním víry. Teď předstupme před Boha se svými starostmi a potřebami. Bože, náš Otče, v pokoře tě prosíme:

Za biskupy a kněze, kteří vedou nás, tvou Církev: dej jim své světlo, sílu a moudrost, aby nás vedli dobře.

Za vlády národů na východě i na západě: aby se nedali vést touhou po světovládě, ale snahou sloužit lidem.

Za lidi, kteří hledají odpověď na otázku, jaký je smysl jejich života: aby potkali živé křesťany a na nich uviděli živou podobu Ježíše.

Za lidi životem zklamané, aby je životní trampoty nezlomily, ale naučily lépe následovat Ježíše Ukřižovaného.

Za nás, zde přítomné, abychom mezi sebou uviděli ty, kteří potřebují naši pomoci.

Povolej mladé, aby tě následovali, v moci Ducha svatého hlásali evangelium a sloužili lidem na cestě spásy.

Bože, chceme následovat svým životem tvého Syna Ježíše, ale jsme těžkopádní, slabí a nedůslední. Musíme stále znovu začínat. Děkujeme ti, že máš s námi stále trpělivost, jenž žiješ a kraluješ na věky věků. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Přijmi, Bože, oběť smíření a chvály: ať nás očistí, abychom ti sloužili s upřímnou oddaností. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 4. PRO NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Kristus v dějinách spásy

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávajme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky, skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Neboť on se narodil, aby nám dal nový život, vzal na sebe bolest a smrt, aby nás osvobodil od hříchu, vstal z mrtvých, aby nám otevřel bránu nesmrtelnosti, usedl po tvé pravici, aby nám připravil místo v tvém království. A proto tě chválíme a s anděly a všemi svatými zpíváme píseň o tvé slávě a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ ŽI 145,15

Oči všech doufají v tebe, Hospodine, a ty jim dáváš pokrm v pravý čas.

Nebo: Jan 10,11.15

Já jsem dobrý pastýř, a za ovce dávám svůj život, praví Pán.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Bože, tys nás posilnil a vnitřně obnovil svátostí těla a krve svého Syna; dej, ať tuto svátost přijímáme vždycky tak, aby rostla jistota naší spásy. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ A

V dnešním úryvku evangelia třikrát slyšíme slova „Nebojte se!“ Proč asi? Byli tehdejší Ježíšovi bližní víc než my nakloněni obavám a hledání všemožných životních jistot? Když se podíváme na dnešní oblibu horoskopů,

kartárek, kouzelných léků a léčitelů, a na všechny, kdo těží ze strachu lidí z budoucnosti, sotva můžeme odpovědět kladně. Strach a nejistota jsou nemilými průvodci života a mnohé životní cesty lidí zle deformují. Ale Ježíš nám neslibuje šťastný život bez jakýchkoli potíží. On nám dává jinou jistotu: že máme u Boha nesmírnou cenu, že nemusíme pochybovat o jeho zájmu o nás, a že Boha nikdo neobelže, i kdyby třeba lží získal na svou stranu celý svět.

K ZAMYŠLENÍ B

Zkušenost člověka se skutečností zla je konstantou naší lidské existence. Ve chvílích této nepříjemné konfrontace častokrát selháváme ve své důvěře v Boží moc. Bůh se nám zdá být vzdálený a cizí. Dnešní úryvek evangelia nás však zve, abychom i v nepořádku a těžkostech našich osobních dějin objevili Boží přítomnost, abychom Boha jednoznačně poznali jako jednajícího. Všemohoucí Bůh má dost moci, aby temnotu obrátil ve světlo, aby bouři přivedl k pokoji. Stačí jedno jediné slovo. Zlo je reálné, dramaticky je zakoušíme v životních bouřích. Je však zároveň velkou příležitostí pro nás, abychom se v důvěře obraceli k Bohu. Namísto ztráty víry a pochybností abychom takové bouře využili jako šance pro upevnění své víry a pro zakoušení Boží velikosti.